

תת"ע (עכו) 10861-01-24 - מדינת ישראל נ' נביל עבד אלגני

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 10861-01-24 מדינת ישראל נ' עבד אלגני
תיק חיצוני: 10159489367

לפני כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם

מאשימה-משיבה מדינת ישראל
נגד

נאשם-מבקש נביל עבד אלגני

החלטה

1. לפני בקשת המבקש לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו ביום 5.5.24.
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28 (ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.
3. ביום 5.5.24 התקיימה ישיבת הקראה, אליה המבקש לא התייצב על אף שזומן כדיון. לפיכך, הורשע ונגזר דינו.
4. ביום 16.10.25 הוגשה הבקשה דנן, בה טען המבקש כי מעולם לא קיבל לידיו זימון לדיון וכי אישור המסירה שנסרק לתיק, אינו משקף את זימונו כדיון של המבקש, שכן מי שחתום על קבלת דבר הדואר עונה לשם "נדין" או "נבין", כאשר למבקש אין בן משפחה בשם זה. לטענתו, רק לפני ימים ספורים נודע לו לראשונה על קיומו של פסק הדין, כאשר הגיע למשרד הרישוי לצורך חידוש רישיונו. לטענתו מדובר בליקוי בשירותי הדואר בישראל. המבקש טען כי הגיש בקשה להישפט לצורך הוכחת חפותו מאחר ולא ביצע את העבירה.
5. ביום 20.10.25 הגיש המבקש, בהתאם להחלטתי מיום 17.10.25, תצהיר תומך לטענותיו, בגדרו טען כי לא השתמש ולא החזיק בטלפון הנייד בעת האירוע וטען כי כפר במיוחס לו עוד המעמד מתן הדו"ח.
6. תגובת המשיבה הוגשה ביום 28.10.25, בגדרה טענה כי יש לדחות הבקשה על הסף, שכן לא צוינה כל טענה או נסיבה מיוחדת המצדיקות ביטול גזר הדין ולא נגרם פגם היורד לשורשו של

עניין. לטענתה, על המבקש להתייבב לדין לאחר שזמן כדן ומשלא עשה כן אין לו להלין אלא על עצמו.

7. ביום 20.11.25 התקיים דין בבקשה בנוכחות הצדדים, במסגרתו נשמעו טענותיהם.

8. ב"כ המבקש חזר על הבקשה והוסיף כי הבקשה הוגשה לאחר שנודע למבקש ממשד הרישוי כי רישיונו נפסל. ב"כ המבקש הציג ספח תעודת זהות של המבקש, על מנת להוכיח שאין לו בן או בת העונים לשם נדין או ניבין.

9. ב"כ המשיבה טענה כי המבקש זמן לדין כדן וקיים אישור מסירה לפיו דבר הדואר נמסר לאדם מעל גיל 18 המתגורר עם המבקש והעונה לשם נבין או נדין, בכתובת של המבקש המעודכנת במשד הפנים ת.ד. 951 כפר מנדא. לטענתה, ככל וטוען המבקש כי לא מתגורר עמו כל אדם העונה לשם החתום על אישור המסירה, היה מקום להסביר מדוע לא הגיש תלונה במשטרה לעניין התחזות כך שטענה זו נטענה בעלמא. לטענת ב"כ המשיבה, המבקש נזכר להגיש את הבקשה רק בחלוף למעלה משנה ממועד גזירת דינו, בניגוד לחוק המותיר 30 ימים להגשתה בהסכמת התובע וזאת מבלי שנתן כל הסבר המניח את הדעת לשיהוי במהלך כל התקופה. בנוסף טענה ב"כ המשיבה, כי מדובר במי שבעברו עבירות מרובות וגזר הדין עשה עמו חסד, הגם שהמבקש לא העלה לטענה כל טענת הגנה שיש בה להביא לשינוי תוצאות גזר הדין, אם יבוטל.

10. לשאלת בית המשפט, אישר המבקש, כי כתובתו למשלוח דואר הינה ת.ד. 951, כפר מנדא.

11. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

12. בהתאם לסעיף 130(ח) לחסד"פ, בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני התנאים החלופיים: סיבה מוצדקת לאי התייבבותו לדין או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו (ראו לעניין זה רע"פ 9142/01, **איטליא נ' מ"י**, נז(6) 793; רע"פ 7709/13, **סאסי נ' מ"י**, ניתן ביום 28.11.2013). בהתאם לסעיף 130(ח) לחסד"פ, הבקשה תוגש תוך 30 ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

13. לעניין זה ראו גם רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייבבות של אדם מדין אליו זמן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו יגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות

דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

14. בע"פ 6920/07 אורי חסון נ' מדינת ישראל (נבו 4.9.2007) שניתן ע"י בית המשפט העליון, נקבע כי "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך (ראו ע"פ 1057/96 אמסלו נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5), 160) או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה (ראו מ"ח 7929/96 כוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (1), 529)".

15. לפי תקנה 44א לתקסד"פ משלוח הזמנה באמצעות דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, מקים "חזקת מסירה" ורואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח; קרי משהוכחה המאשימה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מ"י**, [נבו] מיום 21.5.17; עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מ"י**, [נבו] מיום 25.4.18; רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מ"י**, [נבו] מיום 20.1.15); עפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מ"י** מיום 16.5.2019 [נבו].

16. עיון באישור המסירה שצורף לכתב האישום, מעלה כי ההזמנה לדיון נשלחה אל המבקש בכתובת הדואר שלו ת"ד 00951 כפר מנדא 1790700 ובציון מספר תעודת הזהות שלו. דבר הדואר נמסר לידי מיופה כח של הנמען הרשום (המבקש), בציון שמו וחתימתו וכן בציון שם הדוור, חתימת הדוור והתאריך 16.1.24. הבקשה לא מספקת הסבר לאי קבלת הדואר בכתובת המבקש ואף המבקש טען בדיון כי הכתובת המצוינת על גבי אישור המסירה היא כתובתו. כמו כן, לא צורף לבקשה כל תיעוד התומך בטענה כי מסלול הדואר לא בוצע כראוי ואירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהמבקש לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו, וכל הטענות שנטענו בעניין זה נטענו בעלמא ודין להידחות. המבקש אמנם טען כי לא קיים במשפחתו אדם העונה לשם המצוין על גבי אישור המסירה וכי למעשה מדובר בחתימה שזויפה, עם זאת, לא הובאה כל ראיה לתמיכה בטענה שהחתימה זויפה והיא הועלתה באופן כוללני על כן דינה להידחות (ראו לעניין זה: עפ"ת (מחוזי חי') 45919-04-25 **נסרה חג'אג'רה נ' מדינת ישראל** (נבו 5.6.2025); עפ"ת 38880-06-25 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 2.7.25 (לא פורסם)). בנסיבות אלה, המבקש לא הפריך את חזקת המסירה ולא עמד בנטל ההוכחה הנדרש בכדי לשכנע כי לא קיבל את הדואר מסיבות שאינן תלויות בו ומשכך, הנני מוצאת את המבקש כמי שידע על הדיון ולא התייצב.

17. זאת ועוד, המבקש פנה לבית המשפט, בבקשה לבטל את פסק הדין בחלוף הזמן הקבוע בחוק, לאחר כשנה וחמישה חודשים ממועד המצאת פסק הדין לידי המבקש, זאת מבלי שהוגשה בקשה להארכת מועד. על פי נתוני מערכת נט המשפט, פרוטוקול הדיון וההודעה על פסילת רישיונו נשלחו למבקש ביום 7.5.24, כתובת הדואר שלו, ת"ד 951 כפר מנדא 1790700. כאמור, על פי תקנה 44א לתקסד"פ, אף בהעדר אישור מסירה, רואים את הדואר

כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח. זאת, מבלי שהוצגה כל סיבה לשיהוי הניכר בו לוקה הבקשה לביטול גזר הדין. על כן, המסקנה המתבקשת הינה, כי פסק הדין הומצא למבקש וזה לא פעל במסגרת שלושים הימים הקבועים בסעיף 130(ח) לחסד"פ, להגשת בקשה לביטול פסק הדין, ובשים לב לפרק הזמן הארוך שחלף מאז, כשנה וחצי, די באמור כדי להשמיט את הקרקע מתחת לבקשה ולדחותה- **"בפסיקתנו נקבע כבר כי המועד שנקבע בחוק להגשת הבקשה לביטול פסק דין - מלמד על החשיבות שמייחס המחוקק לאינטרס הציבורי בעקרון סופיות הדין (ראו: רע"פ 4401/09 הרבסט נ' מדינת ישראל (07.07.2009) (פורסם בנבו) ; רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.03.2014) (פורסם בנבו) , וכאמור המבקש לא סיפק בבקשתו סיבה טובה לסטות מעקרון חשוב זה."** (רע"פ 1044/17 תום הרון נ' מדינת ישראל (נבו 26.3.2017); וגם ראו בעניין זה רע"פ 4028/21 יוסף כהן נ' מדינת ישראל (נבו 9.6.2021)).

18. לו ניתן היה להתעלם מפרק הזמן הארוך, במסגרתו הוגשה הבקשה לביטול פסק הדין, ואין מקום לעשות כן משעה שלא צויין כל נימוק להארכת המועד, ניתן לבטל פסק דין, גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.4.2018)). ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל [נבו] (6.9.2017); רע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל [נבו] מיום 27.5.2018).

19. במקרה שלפנינו, גם מסיבה זו אין מקום לביטול פסק הדין. המבקש לא הצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו ולא התרשמתי כי דיון ענייני היה מביא לזיכוי המבקש. **"ככלל, על מנת לבטל פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם, משום חשש לעיוות דין, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להוביל לשינוי תוצאות פסק דינו"** (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נ' מדינת ישראל (נבו 27.5.2018)). **"ולא די שכל פעם תונח בפני בית משפט גרסה נוגדת לאמור בדוח, הדבר יקנה עילה לביטול או להארכת מועד להישפט"** (עפ"ת (מחוזי חיפה) 58377-05-20 אלישע נ' מדינת ישראל, 11.06.20). המבקש לא המציא ראיה שיש בה פוטנציאל להביא לשינוי תוצאות משפטו או מצב הדו"ח ומעין בהעתק הדו"ח שצירף המבקש בדיון, עולה כי בניגוד לטענת המבקש, כי כפר בביצוע העבירה בפני השוטר, בדברי מקבל הדו"ח, דווקא טען המבקש **"אין לי מה להגיד. אם אתה יכול אל תעשה לי את הנקודות"**. את טענותיו של המבקש, שהעלה רק כעת בבקשתו, לא העלה המבקש קודם לכן ולמעשה לא כפר שבפני השוטר בביצוע העבירה, אלא ביקש להתחשב בנקודות.

20. זאת ועוד, אציין כי לא נגרם למבקש עיוות דין גם בעניין העונש שהוטל עליו, שכן העונש הולם את חומרת העבירה שביצע ואת נסיבותיו האישיות ואינו חורג ממתחם הענישה בשים לב לעברו התעבורתי של המבקש, הכולל 50 הרשעות קודמות, מתוכן 10 הרשעות קודמות מהשנים האחרונות באותה עבירה (ראו: רע"פ 9811/09 שרון סמימי נ' מדינת ישראל (נבו

(29.12.2009) והאזכורים שם).

21. לאור האמור לעיל, הבקשה נדחית. בשים לב לתוצאות ההליך, ולהתנהלות המבקש בהגשת בקשות חוזרות ונישנות, כאשר ניתן היה להגיש בקשה אחת מרוכזת, לרבות תצהיר תומך כנדרש, וכן לדיון שהתנהל בבקשה, **אני מחייבת את המבקש בהוצאות דחיית הבקשה בסך של 500 ₪.**

הוצאות אלו ישולמו תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, ה' כסלו תשפ"ו, 25 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.